

forenede Rigsdag lagt Dølgemaal paa denne Opfattelse af min Stilling til denne Sag, og jeg har med Opmærksomhed fulgt alle de Forredrag, som ere holdte her i Salen, for om jeg muligviis derved kunde vinde en saadan Overbeviisning, at jeg kunde komme ud af det Dilemma, hvori jeg for Dieblirket desto værre befinder mig. Man har vel sagt, at efterat jeg tilligemed Flere havde taget det behørigte Forbehold i Hovedforslaget under Nr. 1, som er blevet forkastet, saa kunde der ikke længere være nogen som helst Betænkelse ved at sige et ligefremt Nei til det Kongelige Budskab; men jeg har dog for min Deel ikke kunnet berolige mig derved; thi jeg frygter for, at dette Forbehold snart vil blive glemt, og at vi ligesuldt ville blive betragtede som dem, der have modsat os Thronfølgens Ordning. Jeg veed nok, at min ærede Ven, Landsthingsmanden for Sorø Egne (Kierkegaard) saa omtrent yttrede igaar, at det skulde man slet ikke bryde sig Noget om — dette var vel ikke hans Ord, men Meningen deraf var, at naar man kun stod fast paa sin veloverveiede og velbegrundede Overbeviisning, skulde man have frit Mod til at see Menneffene under Dine, ja, selv om det gjordes fornødent, til at byde Alverden Trods. Nu vel! jeg skal bøde mig for den Charakterstyrke, som der hører til, for at lægge dette for Dagen, og en saadan Charakterstyrke var visst en ønskelig Egenkab hos enhver Mand, og fornemmelig hos enhver Rigsdagsmand. Men jeg tillod mig for at bemærke, at jeg havde den Overbeviisning, at jeg ikke uden Modsigelse med mig selv kunde sige enten Ja eller Nei; ja, saa vil vel den ærede Landsthingsmand indvende mig, at det er en uklar Overbeviisning, at der paa Bunden af denne uklare Overbeviisning maaskee ligger Mangel paa Mod, og at, dersom Sagen stod saaledes, at der skulde en Majoritet i Rigsdagen til at forkaste det Kongelige Budskab, da vilde jeg maaskee ikke have saamegen Betænkelse ved ligesom at sige Nei dertil. Ja, det er jo ikke godt at sige, hvad man kunde eller vilde gøre under en saadan Eventualitet, som ikke ligger forhaanden. Jeg erkjender gjerne, at det at høre til en Majoritet kan give Mod, og jeg,

som altid har hørt til Minoriteten, har maaskee derfor heller ikke det Mod, som dertil kunde udfordres. Jeg veed nu meget godt, at det vil være en saare let Sag for min ærede Ven, denne høitærede Landsthingsmand, at afvinde disse mine Dyringer deres svage Side saaledes, at han vilde høste Manges Bisald derfor; men jeg vil dog tillade mig at erklære, at jeg har taget og endnu tager denne Sag saa alvorligt, som det vel kan tænkes; jeg har stridt og kæmpet med mig selv, jeg er gaaet strengt irette med mig selv, jeg har gaaet paa Raad baade med Gud og min Samvittighed, inden Sagen er kommen til dette Punkt. Det er fremdeles blevet gjort gjældende, at man ikke kunde forsvare i en saa vigtig Sag at lade være at stemme, da det vilde være at flygte, at skyde Ansvar fra sig, og da maatte man hellere have nedlagt sit Mandat som Rigsdagsmand (Hør!). Ja, mine Herrer! netop fordi jeg føler og erkjender Betydningen og Vigtigheden af disse Indvendinger, netop derfor er min Stilling til denne Sag dobbelt trykkende og dobbelt pinlig, og dersom jeg tidligere havde havt den Visshed, som jeg nu har faaet, at den kongelige Resgjering ikke vilde fremlægge det kongelige Budskab i en anden Form, da vilde jeg neppe have staaet her idag; men nu vilde jo Reslæggelsen af mit Mandat i dette Dieblirk være en aldeles betydningsløs Handling, efterdi ingen Anden vilde kunne komme til i mit Sted at afgive sin Stemme. Derfor, efterdi Sagen er mig saa vigtig og saa alvorlig, og det smerter mig, ikke at kunne sige med frelst Samvittighed et reent Ja eller et reent Nei, vilde jeg være taknemlig mod dem, som maatte kunne klare Sagen saaledes for mig, at jeg kunde komme ud af denne Tvivl, af denne Betænkelse, at jeg, som nu i dette Dieblirk ikke kan sige Ja til det kongelige Budskab, da uden nogen indre Modsigelse i al Fald maatte kunne komme til at sige Nei dertil. Jeg veed, at der er flere ærede Rigsdagsmænd, som ikke have nogen Betænkelse ved dette Sidste, og jeg bøier mig dybt for den faste, den levende, den alvorlige Overbeviisning, som derved giver sig tilkjende, og jeg behøver ikke at tilføie, at disse Rigsdagsmænd bestandigen vilde være Gjenstand for Manges store Høi-